

Kinseys andet ansigt

Kronikken i Politiken / Tirsdag 14. juni 2005

Af Frank Lyngholm

Alfred Kinsey var en uhyre betydningsfuld katalysator for den seksuelle revolution i 1960'erne. Derfor er en filmatisering af Kinseys liv og virke yderst relevant.

Baggrunden for hans store gennembrud var blandt andet, at han fandt ud af, at en mere større del af befolkningen havde sex før ægteskabet, end man formodede. Samtidig fremførte han, at seksuelle perversioner var langt mere almindeligt forekommende, end man hidtil havde antaget. Det ændrede de etablerede forestillinger om almindelige menneskers seksualitet.

Kinseys undersøgelser differentierede samtidig de moralske forestillinger fra de videnskabelige antagelser omkring den almindelige menneskelige seksualitets udfoldelse. Før Kinsey var de to umærkeligt synonyme. Man kan derfor uden problemer slå fast, at Kinseys undersøgelser har været et positivt bidrag til videnskaben om menneskets seksualitet. Men desværre tyder meget på, at det snarere er en række perverse besættelser end almindelig god videnskabelighed, der drev Kinsey i hans videnskabelige undersøgelser.

I dag accepteres førægteskabelig sex som en selvfølgelighed, og onani ses som en kilde til sund velvære. Men det var langt fra tilfældet på Kinseys tid. Kinsey chokerede sin samtid ved at afdække, hvor stort omfanget af utroskab var hos begge køn. Hans lyttende og ikke-fordømmende holdning over for undersøgelsesdeltagernes beretninger var umiddelbart prisværdig og den fik folk til sandfærdigt at bekende seksuel adfærd, som de ellers holdt for sig selv. For eftertiden er det dog blevet tydeligt, at denne holdning ikke kun havde sit udspring i saglig videnskabelighed, men snarere i en række mindre flatterende forhold ved hans person og forskning.

Den historiske arv efter Kinsey synes at være en noget broget affære. Flere organisationer anså hans budskaber for at være en trussel mod traditionelle familieværdier, og de har derfor kritiseret og fordømt hans provokerende opfordringer til "fri sex". Selvom vi i dag oplever den kritik som snerpet og konservativ, er nogle af kritikpunkterne særdeles relevante. Man kan således med rette kritisere ham for at have været fortaler for en så yderliggående praktisering af "fri sex", at der snarere var tale om helbredstruende promiskuøs og perverteret adfærd end om normalitet. Kinsey er f.eks. blevet kritiseret for at have været fortaler for en normalisering af pædofili og andre destruktive perversioner. Det forsøgte han at gøre dels ved at fremhæve det destruktive som positivt, dels ved at fuske med sine undersøgelser, så den statistiske forekomst af en given perversion fremstod væsentligt højere, end den reelt var. Kinseys dagsorden var derfor snarere at normalisere det perverse, end at afdække dets reelle omfang.

Der næst synes Kinseys forhold til spørgsmål om psykisk sundhed og seksualitetens grundelementer meget primitiv, for ikke at sige afstumpet. Hans holdning var, at jo flere måder man kunne stimuleres på seksuelt, des sundere seksualitet havde man. Ikke så heldigt når man tænker på, at dette ifølge Kinsey f.eks. indbefattede sex med børn. Hvad drev mon manden bag denne holdning?

Kinseys personlighed bar præg af en adfærd, vi i dag ser i forskellige personlighedsforstyrrelser: Han optrådte selvødelæggende og omskar f.eks. sig selv uden professionel hjælp. Desuden var han præget af et kønsidentifikatorisk vildrede og en udtalt promiskuøs adfærd. For eksempel havde han til tider først sex med en homoseksuel husven, hvorefter han havde sex med sin kone i et tilstødende værelse. Endelig var Kinseys sexliv præget af en udtalt pervers grænseløshed og biseksuel sadomasochisme, og med tiden blev det også ekstremt voldeligt.

En afdækning af Kinseys personlighed og præferencer kan give et indtryk af, hvad baggrunden for hans motivation kunne være. Og det er netop hvad Bill Condons biografaktuelle filmatisering af Kinseys liv giver sig ud for at gøre, altså beskrive personen bag den seksuelle revolution. Condon

undlader desværre at skildre førnævnte og en række andre væsentlige kendsgerninger om Kinsey. Det er dybt problematisk af flere årsager.

Når man studerer Kinseys forskningsmæssige pointer nærmere, træder der nemlig i forlængelse af de førnævnte tilbøjeligheder tre gennemgående forhold frem, som det er væsentligt at kende til, når man forholder sig til Kinseys undersøgelsesmetoder og -resultater.

For det første angiver Kinsey, at biseksualitet er det naturlige udgangspunkt for normalmenneskelig seksualitet. Det er voldsomt problematisk at hæve dette fordi biseksualitet giver ret dårlig mening såvel evolutionært som sundhedspsykologisk. For det andet argumenterer Kinsey for, at pædofili bør normaliseres, fordi den efter hans mening er stærkt medvirkende til, at børn som voksne langt bedre vil kunne udnytte deres "seksuelle potentiale". Det er forhåbentligt indlysende nok heller ikke er korrekt. Den almindelige opfattelse, at børn ikke har godt af at blive udsat for voksnes seksuelle lyster og behov, dvs. seksuelle overgreb, ikke blot betvivlede Kinsey. Han hævdede, at den var direkte forkert. Kinsey forsøgte således via sine "videnskabelige" undersøgelser og argumentation at præsentere pædofili som værende sundt for børn. Endelig for det tredje var det Kinseys opfattelse, at antallet af perversioner og omfanget af promiskuøs praktisering af dem var ligefrem proportionale med graden af seksuel normalitet. Den holdning er også dybt problematisk, hvilket f.eks. bliver tydeligt, når man undersøger promiskuøse personers disponering for psykiske lidelser. Blandt andet er promiskuøs adfærd et diagnosekriterium for en ret alvorlig personlighedsforstyrrelse. Promiskuøs adfærd knytter sig således til psykiske problemer, ikke til normalitet og sundhed. Kinsey udviste åbenbare symptomer på morbid perversion. Blandt andet underkendte han de betydelige forskelle mellem kønnene og generationerne i sin tilgang til seksualitetens formål og karakter. Med denne tilgang til verden bliver enhver perversion hverken mere eller mindre skadelig, problematisk eller bemærkelsesværdig. Alt er lige godt og lige skidt. Så længe ingen umiddelbart dør af det, kunne man hævde.

En anden uheldig omstændighed ved Kinseys undersøgelser er, at han blandede resultater, som fremkom via almindelig god videnskabelighed, sammen med resultater, der var fremkommet på baggrund af manipulerede og videnskabeligt uredelige undersøgelsesmetoder. Den bedste løgn indeholder som bekendt et gran af sandhed. Det udmøntede sig blandt andet i, at Kinsey ved udvælgelsen af testpersoner til sin første undersøgelse af den mandlige seksualitets almindelige habitus i den amerikanske befolkning *selektivt* udvalgte ca. 1.200 fængselsindsatte. Hvis man kender blot lidt til forholdene i amerikanske fængsler, ved man, at omfanget af homoseksuelle voldtægter og homoseksuelle erfaringer er uforholdsmæssigt højt i forhold til, hvad der er tilfældet i samfundet generelt. Ud fra denne manipulerede udvælgelse af deltagere i hans undersøgelse konkluderede Kinsey, at ca. 10% af den mandlige befolkning var homoseksuel, og at 37% efter puberteten havde haft homoseksuel kontakt. Et resultat ingen senere har kunnet bekræfte. Den faktiske forekomst af mandlig homoseksualitet ligger mellem 1-3% alt efter definition. En af Kinseys kolleger, Wardell Pomeroy, afslørede i 1972, at der i 1948-undersøgelsen var foretaget dybt uvidenskabelige og kraftigt manipulerende valg og fravalg for at fremme bestemte indtryk om den mandlige seksualitets generelle karakter. Condons filmatisering af Kinseys liv og bedrifter forholder sig slet ikke til dette, selvom Kinsey faktisk beviseligt snød og løj i udfærdigelsen af sin berømte undersøgelse.

Et andet forhold, der underspilles i filmen om Kinsey, er, at han udsatte sit personale for en pervers og seksuelt nedværdigende behandling. For eksempel nødte han sine mandlige medarbejdere til at kopulere analt med hinanden foran et kamera, i videnskabeligt øjemed naturligvis. Slutteligt løj, vildledte og fortiede Kinsey ifølge Judith Reismanns bog om Kinsey, "Kinsey - Crimes and Consequences", sandsynligvis en række endnu mere gruopvækkende forhold omkring sine undersøgelser. Forhold der sandsynligvis er medvirkende til, at Kinseys videnskabelige institut i Indiana, *Institute for The Advanced Study of Human Sexuality* stadig vægrer sig imod at offentliggøre protokoller og andet materiale fra Kinseys undersøgelser.

Den heltmodige fremstilling af Kinsey i Bill Condons film sker på bekostning af, at instruktøren undlader at forholde sig til, at Kinsey i sine "videnskabelige" undersøgelser gik meget længere ud over menneskers normale grænser, end nogen før eller siden har gjort. Det er uhyggelig læsning at afdække, hvordan Kinsey og hans medarbejdere i deres undersøgelser af børn angav, at børn ikke så ud til at tage skade af seksuelt samkvem med voksne. Kinsey angiver selv, at voksnes seksuelle "tilnærmelser" over for præpubertære børn i hans undersøgelse var harmløse. Judith Reisman og Edward Eichel har studeret dette forhold nærmere og påpeger, at Kinsey i sine undersøgelser anvendte strafbare seksuelle overgreb imod 2.035 børn, bl.a. ved med stopur at undersøge, hvor lang tid det tog 1.888 drengebørn fra 5 måneder gamle babyer til unge drenge i puberteten samt 147 piger i alderen 2-15 år at få orgasme. Til undersøgelsen af dette fik Kinsey bl.a. bygget et lydtæt lokale i kælderen på University of Indiana, hvor børn til tider blev fastspændt eller holdt fast af forsøgsledere under forsøgene. Kinsey hævdede, at børnenes panikslagne skrig og forsøg på at komme væk fra deres "partner" var et udtryk for, at de tydeligvis nød det, der foregik. En klassisk pædofil fejlfortolkning af børns adfærd.

I tråd med dette er det væsentligt at forholde sig til, at Kinsey "oplevede" og definerede spædbørns emotionelle reaktioner og tilstande voldsomt forskelligt fra, hvad almindelige mennesker ville gøre. Hvad normale voksne genkender som "en følelse af rædsel" i et spædbarn, klassificerede Kinsey som en "pirrelig babys krampagtige orgasme". Hvad normale voksne genkender og definerer som "en følelse af frygt" i et spædbarn, klassificerede Kinsey også som "orgasme", ligesom Kinseys opfattelse af "en følelse af smerte" i et spædbarn bemærkelsesværdigt nok også blev forstået som "orgasme".

Hans manglende evne til at tolke andres, herunder børns, emotionelle udtryk korrekt og handle passende ud fra denne oplevelse, altså i overensstemmelse med, hvad den anden rent faktisk føler og oplever behov for, er et af de mest centrale tegn på psykopatologi, herunder pædofili og andre destruktive perversioner. Kinsey udtalte, at seksuelt samkvem mellem en lille pige og en voksen mand til tider godt nok medførte vaginale blødninger hos pigen, men at disse blødninger ikke så ud til at medføre nogen nævneværdig skade på pigen. Sådanne udtalelser giver måske et mere nuanceret indtryk af karakteren hos den mand, som af nogle hyldes for at være den seksuelle revolutions far, end det billede, Condons film byder på. Tilstedeværelsen og omfanget af de pædofile overgreb mod spæd- og småbørn, som Kinseys undersøgelser byggede på, er slet ikke problematiseret i filmatiseringen af Kinseys "videnskabelige" bedrifter. Og det til trods for at både UNESCO og Amnesty International har præmieret Tim Tate for hans dokumentarfilm *Kinseys Paedofiles*, der netop beskriver disse forhold ved Kinseys forskning.

Den pædofile og perverse dagsorden i Kinseys studier er bl.a. derfor mildest talt problematiske at undlade at forholde sig til i en biografisk film om Kinsey. Kinseys forståelse af sex som værende blot en "særlig form for spasmer" vidner om, at han i psykologisk forstand var præget af så voldsom en afstumpethed, at Liam Neesons friskfyragtige fremførelse af hans personlighed bliver monstrøs og utroværdig.

Kinseys forståelse af seksualitetens normale udfoldelse og funktioner er specielt problematisk, når den skal udgøre fundamentet for en undersøgelse af, hvad den *normale* eller *sunde* menneskelige seksualitets funktioner er. Hans forståelse og værdisætning af det seksuelles funktion hos mennesker, inklusive hans måde at undersøge det på, vidner om, hvordan hans personlighed må formodes at have smittet af på hans undersøgelser og de metoder, han anvendte. I sin store gennemgang af menneskelig seksualitet kommer Kinsey ikke én gang ind på, hvad nære og tillidsfulde relationer mellem to personer betyder for udfoldelsen af den normale og sunde menneskelige seksualitet. Eller for dens sags skyld, hvordan en almindelig sund personlighed har altomfattende betydning for udfoldelsen af almindelig voksen seksualadfærd.

Når det dokumentariske misbruges til at fremstille en forvrænget gengivelse af faktiske hændelser vildledes tilskueren selvsagt. En sådan vildledning er der i skræmmende omfang tale om i Bill Condons filmatisering af Alfred Kinseys bedrifter. Denne vildledning drejer sig i lige så høj grad om lødigheden af hans forskning, og den hertil knyttede videnskabelige uredelighed han lagde for dagen, som den måde, skuespilleren Liam Neeson fremstiller hans personlighed på i filmen. I disse

tider, hvor pædofile overgreb afsløres i alle samfundslag, bør værdien og lødigheden af Kinseys studier efter min mening revurderes kraftigt, hvis ikke vi skal ende med at sætte pædofile personer lig med en flok hyggeonkler og -tanter, som jo bare vil børnenes bedste. Der er ingen tvivl om, at pædofile ofte *tror*, at deres adfærd er motiveret af og kendetegnet ved, at de vil børn det bedste. Men vi bør ikke bekræfte dem i denne forvrængede oplevelse af deres tilbøjelighed og adfærd. Derfor er Bill Condons filmatisering af Kinseys liv uhyrlig. Jeg kan ikke vide, hvad hensigten med hans idealiserende fremstilling af Kinsey er. Jeg kan kun gisne om, at den i bedste fald beror på en meget ufuldstændig research som grundlag for filmatiseringen af Kinseys bedrifter.
